

МИГЪ

Дали се е случило нѣвга — не помня,
не знамъ — ще се случи ли. . Тѣженъ и моренъ,
азъ плувахъ саминъ изъ тѣлпата огромна
на нѣкакъвъ градъ огрѣшенъ и позоренъ.
Надъ мене, замръзнало въ мисль безумна,
небето нѣмѣше странно далече,
а долу се носѣше музика шумна
отъ стѣпки, отъ смѣхъ и преплетени речи.
Но горди и сладни очи не зовѣха
на уличенъ пиръ мойтѣ жажди смирени, —
мѣжетѣ тамъ хилави воини бѣха,
женитѣ — отвѣргнати, нѣми сирени. . .
Вмигъ глуха вѣлна надъ града се пронесе,
вмигъ всичко въ заглѣхналостъ странна потъна,
азъ сѣтихъ и страхъ и молитви въ сърце си
и видѣхъ свѣта като пропасть бездѣнна
Незрими води, съ глухъ и таинственъ ромонъ
залѣха съня на безбрѣжия нѣми
и нѣмаше тамъ ни надежда, ни споменъ —
и нѣмаше тамъ ни пространство, ни време . . .
И, съ погледъ стѣменъ отъ предсмъртна замая,
азъ плахо превихъ колѣна прималнѣли,
помислилъ, че нѣкакъвъ гласъ ще вещае
незнаенъ заветъ изъ незнайни скрижали,
че нѣкакъвъ богъ умилень ще разкрие,
следъ толкова дни на безумства метежни:
защо е тѣй гордъ и надвластенъ, а ние —
тѣй слаби, тѣй горестни, тѣй безнадеждни!